Babama Mektup

— *GÜLÜM ÇAMLISOY* · 13 Mart 2021

Her düş'ün yalnızlığı kendine, babam hani sessizce öğüt vermeni dilerken yüzümden düşen binlerce parça...
Belli işte sıcaklığın eriyen karları belli işte inşa ettiğim duvarlar seslerle ve sağanaklarla ıslanırken ve tek adım yol kat ettimse adımdaki gülümseyişin t/adına vakıf olmaktır benimki ve resmi olmayan iç sesimin de şüheda anılardır dünde kalmadığı yetmezmiş gibi yüreğimi ve huzurumu kundaklayan.
Gittiğin günün esintisi hala içimde, baba.
Gitmeyi düşündüğüm kaç günse artık bedenimi terk etme arzusu, baba ve inan ki; bu beden dar bana bu ruhsa sıkılgan ve sokulgan yüreğimi ise sorma gitsin ve öğütüldüğüm çarklarında ömrün verdiğin her öğüdü da başımın üstünde taşıdım baba ve bu yaşa gelip de hala masum kalabildimse senin sayende tıpkı içimdeki ıssızlık da senin sandığından fazlasını sandığıma koyup da kilidini kapamışken...
Sormuyorlar bana baba.
Bense aralıksız soruyorum kendime belki de bu yüzden soğumuşluğum kendimden eğer ki kendim kalmayı başardımsa sadece Mevla'mın sayesinde en çok da kendimi koruyabildiğim en az içine düştüğüm tuzağın da kabusu iken kendimi az buçuk sevebildiğim.
Ne çok öğreti mirasın: ya, şimdi kanıksanan?
Rahmetin, edebin ve namusun da sönmüşken feri ve ben hala sağımla başlayıp güne solumdaki sızıyı da saklamışken.
Soran da yok değil hani.
Sormaya meyledenler de.
Ah, bir de o sıfatlar yok mu?
Sözcükler bile kırılgan en hak etmeyen ben iken sözcükler bile kendilerini bana yakıştıramayan.
Gün geçmiyor ki...
Zaman nasıl da yitip gitmekte avucumdan bense kocaman bir çocuk içindeki yaraları gizleyen yamalı göğün de entarisi adeta boyumu aşan acılar ve renkleri olmayan bense İlahi Ateşin kıvılcımına dahi meftun ben ki; senin gibi sevebileni göremezken etrafımda üstelik kim olursa olsun yakınımda uzağımda...
Bir o kadar canım yanmışken ve birilerine benzemeyi reddetmişken ki denemedim de sanma hani benzemek ne kelime her gölgeyi düşman yalnızlığı en ulvi kutup bildiğim.
Miracım.
Mizacım.
Yanlışım var ya da yok gel gör ki bu çağa nasıl da uyumsuzum.
Aklım hala geçen yüzyılda bedenimse bu çağda saklı yürek zaten devingen yürekler kimi zaman gözümün seğirmesine sebebiyet veren ve suretler altında neyin saklı olduğunu benden gizlerken.
Hazanları kuruttum yazı çoktan uğurladım ve sebepsiz bir mevsimde zamansız açmayı da becermişken ve hala dalımdayım hala köklerime sadık hala nazenin hala onurunu önde tutan belki de bu yüzden

kaçışım insanlardan ki densiz olan nicesi tarafınca sorgulandığım ve derman bildiğim nicesi en çok da Allah dostu olmalarına şükrettiğim.
Sabrımı yüklendim de geldim şimdi ve şükrümü eksik etmeden ve z/amansız gidişine de eskisi kadar üzülmüyorum zira bu zamanda yaşamanı istemezdim tıpkı ben de istenmezken bu dünyada hala saklı tuttuklarım sayesinde dirayetimi koruduğum tek gerçek, baba.
Gerçekler ve de gerekçeleri.
Süzülen yüzler susan diller bir de fısıltıların ayyuka çıktığı ve kulak misafiri olan duvarlar diğer tarafta dinleyenler ve uyduranlar ve sökün eden kâbuslar rüyalarımı ıslıklayan gülüşler.
Kayıtsız kalabildiğim kadar ya, şimdi?
Kanıksanmadığım kadar da kabul etmek istemediğim gel gör ki elimden de bir şey gelmezken.
Birileri hep gitti ve biri daha gitmekte kendi yoluna üstelik en yakın dostum en sevdiğim ve neden gittiğini dahi soramazken üstelik bir orta nokta yol bulamazken ne zamanki lafını açsam belki de bu yüzdendir süre gelen suskunluğum yine de yok iken benden kötüsü.
Bilmez miyim senin tarafından asla hoşnut kılınmamışken üstelik harfiyen uyduğum ne varsa çoktan terk ettiler yüreğimin alfabesini ve hayatın her ne kadar albenisi yoksa da bensiz bir dünyayı çok da merak etmiyorum hani çünkü kendimle olan yolculuğumda iyi kötü ilerlemeyi başardım gerçi gözle görülür ve kayda değer bir başarı da değil ama...
Mahzun gülüşüm dahi solabilmekte ve acımı da inancımı da yaşlarla besliyorum ve evet, acı çekiyorum ama insanlığıma delalettir vicdanımın sesi bu yüzden vicdansızlara da pabuç bırakmıyorum gerçi ne kadar başardığım tartışılır ama...
Ben ama dedikten sonra sanıyorum ki devamını getirecek birileri cümlemin ve cümleten yok sayıldığım şu yerkürede hala nasıl oluyor da göğe dokunma isteğim depreşiyor döktüğüm her yaşı kabullenip Mevla'm ile kurduğum iletişimde bilmesem de neyi ne derece doğru s/avunduğumu en azından yüreğimin kürekleri dalıp çıkıyor inanç denizine.
Bazense bir dehlizde hissediyorum kendimi hem de alabildiğine karanlık ve çıkışı olmayan.
Bazense bir yoyo gibi addedilen yüreğim ve kimin beni sevip sevmediğini çözemezken yine suçu kendimde buluyorum ve nerede hata yaptığımı irdelemek adına da ecel terleri döküyorum.
Sessiz olan çok insan var.
Sesimi duymayanlar bir de.
Duyup da onay vermeyenler ve işte nokta atışı elbet sürüklendiğim tarafınca o azap rüzgârı ve demlenen mizacım dertlenen iç sesim ki dış ses hep ama hep baskın.
İzahı asla olmayan çok şeyden de mustaribim bu yüzden plak aynı yerde takılı elbet içime tuttuğum aynada rastladığım boşluk ve kümelenen insanlar ve duygular bense elim ermez gücüm yetmezken sancağımı da Rabbime uzatırken hüznüme sahip çıkması ve en çok hatta sadece O'nun tarafından sevilmek tüm sıkıntılarımı bir anda yok saymama vesile oluyor.
Haşmetli bir muhabbet kurmak isterdim hani cihanla ama muhatabım olsun olmasın kimse kendimi yakın hissettiğim, Allah rızası için sevmek en içimden gelen lakin güven telkin eden insan sayısı yok denecek az ama güven duygum irtifa kaybetmiş olsa da güvenmek en ihtiyacını duyduğum duyguların başında çünkü benim bana inanmak çok da işe yaramazken birilerinin bana inanması hep olmasını

dilediğim.
Yanıldığım kadar kimseyi yanıltmamak ise direncimi sağlam kılan ve diskalifiye olduğum sayısız maraton elbet bu, bir yarış değil ama hayatın engebeleri de bir gerçek.
Yalnızlığım ise elbet tartışılmaz bir gerçek ve tarafınca terk edildiğim onca dostumun ardından yas tutmayı bıraktım gel gör ki tekerrür eden şeyler var belki de bu yüzden aram iyice açıldı hayatla: sevebildiğim kadar hayatı kendimle de bir uzlaşı geliştiremediğim için kaygılarım bazen inanılmaz tavan yapıyor yine de eskisi gibi korkmuyorum ölmekten yeter ki sevdiklerimin acısını göstermesin bana Rabbim.
Bir açılım getirmekse mutluluğa söğüt dalındaki saçaklı düşlerim gibi içime sapladığım o pergel ve kanayan yerinden yeniden tutunmak adına hayata yeniden kanamayı tercih ediyorum elbet çünkü sevmeden yaşayamam ben ve senden onay almadığım her şeyin de yasını tutuyorum en çok da dünde kalan mutluluğum adına gerçi mutluluğun neye denk düştüğünü hala çözememişken bu yüzden acılarımı sevmeyi ve büyütmeyi artık iyice öğrendim belki de sen de defalarca canımı acıttığın için alışmaya çalışıyorum sunulan yeni acılara ve hayal kırıklıklarına yine de yine de...
Sevgiden asla soyutlayamam kendimi çünkü sevilmekten de önde giden bir istek birilerini sevmek üstelik kendimi bildim bileli kolaylıkla sevebildiğim de tek gerçek lakin kendimi hala kabullenmekte zorlanıyorum ama kendimi daha çok sevmek için daha çok yara almam gerekiyor hele ki tasvip edilmediğim kadar tahayyül dahi edemeyeceğin coşkuyla-ki zaman zaman kundaklansa da-hala ayakta kalmama vesile olan da tam olarak budur.
Sevgi, hüzün ve umut sarmalında yola devam elbet, baba elbet bana tanınan vakit yeter mi yetmez mi o da sadece Allah katında saklı tıpkı ruhumu asılı tuttuğum maneviyattan alırken tüm gücümü asılı kaldığım hangi kırık ağaç dalı ise saklı tutuyorum varlığımı bir yaprak gibi yere düşmemek adına yoksa yeniden asılı kaldığım dala geri dönmem mümkün değil.